

Å½LUTÃ• JE BARVA NADÄŠJE

NedÄ›le, 13 leden 2019

Dneska rÃ¡no jsem si mÄjlem zlomila nohu na vlastnÃ-ch schodech. VidÄ›la jsem venku snÃ-h a tak jsem vyÄ¡trachala impregnaci ve spreji a jala jsem se jÄ- Ä¡itÄ>dÄ™e aplikovat na svoje 5 let starÃ½ kozaÄ•ky. (MÄ>jim asi 8 pÄ;jrÄ novÃ½ch, ale ÄjetÄ™Ä-m si je na potom. AÄ¾e bude sucho. TakÄ¾e asi na jaro, nebo do hrobu.) JasnÄ>, Ä¾e aerosol se usadÄ- vÄ¡ude, neje botÄ¡ch. Naimpregnovala jsem si schody tak dokonale, Ä¾e bych na nich mohla bruslit tvl.

No takÄ¾e jak jsem pak doÄ¡iÄpla na schod, jela jsem. Noha zÄ-stala vzadu a jÄí slyÅ¡ela kÄ™upÄjnÄ-. V zoufalÄ©m boji jsem vyrvala zÄ;bradlÄ- ze zdi a na schody se mi vysypalo domÄ;cÄ- mango kari s rÄ½Ä¾Ä-, kterÄ½ jsem si nesla k obÄ›du do prÄ;ice. LeÄ¾ela jsem na schodech, na hlavÄ> zÄ;bradlÄ-, kterÄ½ho jsem se poÄ™Äjd kvovÄ-proÄ• drÄ¾ela, na Ä•ernÄ½m kabÄ¡tu ostÄ™e Ä¾lutÄ© kari. Jeho koÄ™enÄ>nÄj vÄ>nÄ> se mÄ-sila s mÄ½m kvÄ;tinovÄ½m parfÄ©mem a odpornÄ½m smradem impregnace.

Hlavou se mi honila jedna, jedinÄ¡ myÅ¡lenka. VlastnÄ> dvÄ».

PrvnÄ-: Ujede mi autobus.

DruhÄ¡: UÄ¾ na vÄ¡jechno seru. NamouduÄ¡i. NechÄ¡m toho. KonÄ•Ä-m.

PÄ™estanu brÄ¡t telefony.

PÄ™estanu chodit do prÄ;ice. PÄ™estanu dÄ›lat vÄ>ci, kterÄ½ nemÄ>j rÄ¡da s lidma, kterÄ½ nemaj rÄ¡di mÄ>. PÄ™estanu s tÄ›ma svejma pitomejma pozitivnÄ-ma kecama o tom, jak je vÄ¡jechno krÄ¡jsnÄ½, jak jsem vyrovnanÄ¡ a mÄ>j vÄ¡jechno pevnÄ> v rukou. VelkÄ½ hovno mÄ>j v rukou. VÄ>bec nic nemÄ;j v rukou, kromÄ> toho pitomÄ½ho zÄ¡bradlÄ-.

MÄ>j Ä¾ivot se odvÄ-jÄ- naprsto neorganizovanÄ> a zcela bez mÄ©ho svolenÄ- se dÄ›jou vÄ>ci, na kterÄ½ nemÄ>j Ä¾Ä¡dnej vliv, kterÄ½ nechci a nijak o nÄ> neusiluju. Naopak vÄ>ci o kterÄ½ usiluju se vytrvale a umanutÄ> nedÄ›jou.

SedÄ-m na schodech a plÄ¡Ä•u na rozlitÄ½m kari. Ä½lutÄ¡ je barva nadÄ›je, Ä™Ä-kÄ¡m si. Moje schody jsou nadÄ›jepelnÄ½.

TakÄ¾e pÄ™estanu.

PÄ™estanu se bÄ¡t, co se stane, kdyÄ¾ se vÄ¡Ä-m pÄ™estanu. PÄ™estanu se prostÄ>snaÄ¾it. HrÄ¡t si na osud. VymejÄ¡let si v hlavÄ> konstrukty o tom, proÄ• je zrovna tahle vÄ>c, nebo tenhle Ä•lovÄ>k pro mÄ> zÄ¡sadmÄ-, pravÄ½ a jedineÄ>nÄ½. PÄ™estanu mÄ-t pocit, Ä¾e jsem k nÄ>Ä•emu pÄ™edurÄ•enÄ¡. Ä½e se musÄ-m naplnit. Ä½e takhle to pÄ™ece nejde. Jde. Nejsem. Jsem jen dalÄ¡Ä-mizernÄ¡ existence. TeÄ•ka mezi miliardou dalÄ¡Ä-ch teÄ•ek na Zemi.

PÄ™estanu psÄ¡t mezi Ä™Äjdky.

PÄ™estanu se snaÄ¾it kaÄ¾dÄ½ho pochopit. Kdo se snaÄ¾it pochopit mÄ>? Aha? Ä~eknu vÄ¡jm to. VÄ>bec nikdo. PÄ™estanu si namouvat, Ä¾e mÄ> mÄ>j nÄ>kdo rÄ¡d. Asi nejvÄ>tÄ¡ Ä-lidskej omyle. VÄ>tÄ¡ina z nÄ>js mÄ>j rÄ¡da hlavnÄ> ten pocit, Ä¾e nÄ>js mÄ>j nÄ>kdo rÄ¡d. A proÄ•? ProtoÄ¾e se sami neumÄ-me mÄ-t dostateÄ>nÄ>rÄ¡di. Je tak? Je. KolikrÄ¡t vÄ¡jm nÄ>kdo napsal - potÄ™ebuju tÄ>. A udÄ›lalo vÄ¡jm to dobÄ™e? UdÄ›lalo. BodejÄ¥ by taky ne. Je to fajn, kdyÄ¾ vÄ>js nÄ>kdo potÄ™ebuje. KoneÄ•nÄ> na svÄ>tÄ> k nÄ>Ä•emu jsme! To, Ä¾e nÄ>js nÄ>kdo potÄ™ebue nÄ>jm tepreve dÄ¡vÄ¡i hodnotu. Bingo.

To je pÄ™ece celÄ½ nemocnÄ½.

PotÄ™ebovat mÄ> Ä¾ete ledatak na zÄ¡chod. ÄŒelovÄ>ka musÄ-te milovat, aby to mÄ>lo nÄ>jakej smysl. UmÄ-te to? VÄ>te vÄ>bec, co to je milovat? RozeznÄ¡te mizernou a prachsprostou touhu od IÄ¡sky? ZÄ¡vislost od IÄ¡sky? PotÄ™ebu od IÄ¡sky? SetrvaÄ•nost od IÄ¡sky? SebeobÄ>tovÄ>jnÄ- od IÄ¡sky? ZodpovÄ>dnost od IÄ¡sky? Kdo z vÄ>js to dokÄ¡Ä¾e?

JÃ¡ asi ne. JÃ¡ uÃ¾e nevÃ-m. Po tom vÃjem co mÃjm za sebou, nevÃ-m. A pÃ™itom IÃjska za to stojÃ-. Jako jedinÃj. Abychom jÃ- poznali. A udÃ›lali jÃ- mÃ-sto v naÃjem krÃjtkÃ½m Ã¾ivotÃ».

No nic. Tohle vÃjechno mi prolÃ-tlo hlavou na tÃch schodech. ChÃjpete to? Jsem jeÃjtÃ» normÃjlnÃ- a nebo uÃ¾e ne? Jak se Ã™kÃj, Ã¾e v okamÃ¾iku smrti vÃjm proletÃ- hlavou celej Ã¾ivot. VÃ-te, Ã¾e je to pravda? Jednou se mi to stalo, kdyÃ¾ jsem myslela, Ã¾e umÃ-rÃj. ToÃ•ila jsem se v autÃ» na dÃjlnici D1, stÃ™echa, kola, stÃ™echa, kola... svodidla, Ãjkarpa. Ticho. Tak pÃ™i tom otÃjÃ•enÃ-, pÃ™i tom praskÃjnÃ- skel a maÃ•kÃjnÃ- plechu mi hlavou proletÃ» celej mÃ-j Ã¾ivot. VidÃ»la jsem se jako malÃj, vidÃ»la jsem svÃ½ho dÃdu, Ãjkolu, Ãjkolu.. mÃjmu a tÃtu. NeumÃ™ela jsem, nakonec.

A ani dneska na tÃch schodech jsem si nic nezlomila. Jen jsem se straÃjnÄ lekla, Ã¾e bych mohla. Ã½e nemÃjm kontrolu nad tÃ-m, co se dÃje. NejvÃ-c bolÃ-strach, Ã™kÃj se. A mÃ» uÃ¾e to nebolÃ-. NebojÃ-m se, protoÃ¾e vÃ-m, Ã¾e nakonec bude vÃjechno dobrÃ½. A jestli to teÃ• nenÃ-dobrÃ½, jeÃjtÃ» to nenÃ-konec.

LOVE YOU ALL

âœœNeohroÃ¾enÃj Ã¾enaâ•